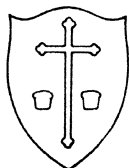

TREDJE SÖNDAGEN I ADVENT

Tertia adventus

Epistel 1 Kor 4: 1-5, Evangelium Matt 11: 2–10. Predikotext: Matt 11: 11-19. Predikan av Ingemar Andersson, LFS

HERRENS VÄGRÖJARE - HIMMELRIKET TRÄNGER FRAM

I episteltexten, där Paulus skriver till församlingen i Korint, talar aposteln Paulus om sig själv som ”Kristi tjänare och som förvaltare av Guds hemligheter”. Av en sådan krävs att han är pålitlig, säger aposteln. Han skall troget och trofast utföra sin tjänaregärning, vara en Herrens vägröjare, och Paulus bekänner att han här har ett rent samvete.

Det är stort när en Herrens tjänare kan och vågar fälla ett sådant omdöme om sin tjänaregärning och sitt förvalterskap. Det kan tyckas förmätet, men Paulus, som på annat ställe kallar sig den ringaste bland apostlar, ja, den störste bland syndare, bekänner också, att vad han är, det är han av Guds nåd. Och i episteltexten säger han, att även om hans samvete inte dömer honom, så betyder inte det att han är frikänd. ”Det är Herren som dömer mig.” Och Herren känner hjärtats tankar och avsikter, säger Paulus.

Den korintiska församlingen plågades av partisinnets ande. Den ene sade: ”Jag håller mig till Paulus”, en annan: ”Jag håller mig till Apollos”, osv. Och Paulus förmanar dem att vara enade i samma sinne, att inte gå utöver Skriften och inte skryta över en ledare på den andres bekostnad.

I dagens texter är en annan Kristi tjänare och förvaltare av Guds hemligheter huvudpersonen. Det är Johannes döparen.

Tyckte sig Paulus anhängare ha anledning yvas över sin lärares storhet, så var detta ändå ett intet emot vad Johannes döparens lärjungar kunde ha anledning till när det gällde deras lärare. Han stod framom alla andra.

Men hans storhet visade sig inte bara i att han troget sitt uppdrag predikade lag och evangelium. Han storhet och trofasta förvalterskap visade sig också i hans syn på sig själv i förhållande till Jesus.

Om Jesus bekände Johannes att han inte ens var värdig att snöra remmarna i hans sandaler. Johannes lärjungar bekymrades över att deras store lärare hamnade i skuggan av Jesus: ”*Rabbi, han som var hos dig på andra sidan Jordan och som du vittnade om, han döper och alla går till honom.*”

Men hos Johannes finns inte ett spår av misräkning eller avund. Han talar om hur han helt och fullt gläds över Frälsarens ankomst och förklarar att det är helt i sin ordning det som nu sker: ”*Han måste bli större och jag mindre.*”

Och när han, som dag efter dag sett stora människoskaror samlas för att höra hans förkunnelse, när han tas åt sidan och av en kvinnas nyck hamnar i fängelse, sänder han sina lärjungar till Jesus, för att de nu skall få klart för sig vem Jesus är och bli hans lärjungar.

Så beredde Herrens vägröjare Johannes Herrens väg. Så bevisade han sin trohet som Kristi tjänare och förvaltare av Guds hemligheter.

Johannes fick i fängelset höra talas om Kristi gärningar. Han sände då bud med sina lärjungar och frågade honom: "Är du den som skulle komma, eller skall vi vänta på någon annan?" Jesus svarade dem: "Gå och berätta för Johannes vad ni hör och ser: Blinda får sin syn, lama går, spetälska blir rena, döva hör, döda uppstår och för fattiga predikas glädjens budskap. Och salig är den som inte tar anstöt av mig." (Matt.11: 2-6).

När Johannes lärjungar fått svar på sin fråga och återvänder till Johannes med vittnesbördet om Jesus som Messias, vänder sig Jesus till folket och talar till dem om Johannes:

"Vad gick ni ut i öknen för att se? Ett strå som vajar för vinden? Om inte, vad gick ni ut för att se? En man klädd i fina kläder? Se, de som bär fina kläder finns i kungapalatsen. Men vad gick ni då ut för att se?"

Vem trodde de egentligen att han var? "Ett strå som vajar för vinden." En försiktig taktiker som kände efter vad som passade, som stack fingret i vädret för att känna efter vartåt det blåste för att kunna vända kappan efter vinden – komma med ett tillrättalagt budskap, med något som folk ville höra? Nej, det var inte därför de sökt sig ut i ökentrakterna.

"En man klädd i fina kläder." Någon högt uppsatt, någon förnäm person, som det var lite märkvärdigt att få se och höra? Nej, de som kom för att höra Johannes visste att det var något särdeles som hänt i och med hans framträdande.

Sedan profeten **Malaki** för drygt 400 år sedan burit fram sitt budskap från Herren, hade profetrösterna tystnat i Israel. Gud syntes ha glömt sina löften om den Messias han lovat sitt folk. Men så – efter de långa årens tystnad – flög ryktet över landet: En profet har trätt fram i Israel. Han kommer utifrån öknen, han har en kamelhårsmantel med ett läderbälte om livet. Han livnär sig på gräshoppor och vildhonung och han predikar nere vid Jordan-floden och döper.

Och Jesus frågar: *"Men vad gick ni då ut för att se? En profet?"*

Ja, den de fick se var något långt utöver vad de väntat sig: *"Ja, det säger jag er: Han är ännu mer än en profet. Det är om honom det står skrivet: Se, jag sänder min budbärare framför dig, och han skall bereda vägen för dig. Amen säger jag er: Bland dem som är födda av kvinnor har ingen trätt fram som är större än Johannes Döparen."*

Varför? Han hade fått ett stort uppdrag, ett maktpåliggande ämbete av Gud själv:

Och du, barn, skall kallas den Högstes profet. Ty du skall gå före Herren och bana väg för honom och ge hans folk kunskap om frälsning, att deras synder är förlättna för vår Guds innerliga kärleks skull. I kraft av den skall en soluppgång från höjden besöka oss, för att ljus skall skina över dem som sitter i mörker och döds-skugga och styra våra fötter in på fridens väg. (Luk. 1:76-79).

Han skulle gå framför Herren och bereda väg för honom. Han skulle som en Herrens härold förkunna lagens dom över syndare. Och det gjorde han:

Han sade nu till folkskarorna som kom ut för att döpas av honom: "Ni huggormsyngel! Vem har intalat er att försöka fly undan den kommande vredesdomen? Bär då sådan frukt som hör till omvändelsen. Och tänk inte: Vi har Abraham till fäder. Jag säger er att Gud kan uppväcka barn åt Abraham av dessa stenar. Redan är yxan satt till roten på träden. Så blir varje träd som inte bär god frukt nerbugget och kastat i elden. (Luk. 3: 7-9).

Han skulle för alla fördömelsevärda syndare predika evangelium utan inskränkningar eller villkor. Och det gjorde han: *"Se, Guds Lamm som tar bort världens synd!"*

Och han döpte med omvändelsens dop till syndernas förlåtelse och sade till folket att de skulle tro på honom som skulle komma. *"Efter mig kommer en man som är före mig, ty han var före mig."*

Och så säger Jesus här i vår text några ord som är svåra att förstå: *"Amen säger jag er: Bland dem som är födda av kvinnor har ingen trätt fram som är större än Johannes Döparen. Men den mindre i himmelriket är större än han."*

Vem är den mindre i himmelriket, som dock är större än Johannes?

Den som ödmjukar sig som detta barn, han är den störste i himmelriket, säger Jesus på frågan om vem som är störst i himmelriket. Men vem är då den mindre?

I Hebr. talas om Guds Son och hans storhet: *Sonen är så mycket större än änglarna som det namn han har ärvt är förmer än deras... Gud, din tron står i evigheters evighet, och rättens spira är ditt rikets spira. (Hebr. 1:4 ff.)*

Men där sägs också: *En liten tid gjorde du honom ringare än änglarna... (Hebr. 2: 6ff.)*

Han antog en tjänares gestalt och blev människa. Han ödmjukade sig och blev lydig ända till döden – döden på korset (Fil. 2).

Han var föraktad och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med lidande, lik en som man skyler ansiktet för, så föraktad att vi räknade honom för intet...

Men jag är en mask och inte en människa, hånad av människor, föraktad av folket. Alla som ser mig hånar mig, de spärrar upp munnen, de skakar på huvudet... (Jes. 53:3, Ps. 22:7-8.)

Därför kallar han sig här "den mindre i himmelriket".

Och så kommer här ytterligare några ord från Jesus, som blivit föremål för olika tolkningar:

"Från Johannes Döparens dagar ända till nu är himmelriket utsatt för våld, och våldsmän förtrycker det."

Några menar, att Jesus här syftar på fienderna, som bekämpar Guds rike. Himmelriket är utsatt för våld och våldsmän förtrycker det. Johannes kastade man i fängelse. Jesus vet vad som väntar honom av förföljelser, lidande och död. Och i sitt avskedstal till lärjungarna förbereder han dem på att det skall möta samma motstånd som Jesus. *"Har de förföljt mig, skall de förfölja er."*

Men versen kan också förstås så, att med Jesus har himmelriket kommit. Nu predikas glädjens budskap för de ödmjuka. Här läkes förkrossade hjärtan. Nu utropas frihet för de fångna och befrielse för de bundna. Här utlyses ett nådens år från Herren.

Och fattiga syndare, tyngda och krossade av lagens domar, skyndar fram och i salig glädje rycker de till sig evangelium. Så *"lider himmelriket våld och våldsamma rycker det till sig"*.

"Ty alla profeterna och lagen har profeterat fram till Johannes, och om ni vill ta emot det - han är den Elia som skulle komma. Lyssna, du som har öron!"

Innan profetörsterna tystnade i Israel, hade prof. Malaki förutsagt, att innan Herrens stora och fruktansvärda dag kom i dom och eld, skulle profeten Elia komma. Detta kände judarna väl till, och här får de nu från Jesu mun höra, att han är den Elia som skulle komma. *"Lyssna, du som har öron!"*

Men förgäves: *"Vad skall jag likna detta släkte vid? De liknar barn, som sitter på torgen och ropar till andra barn: Vi har spelat flöjt för er, men ni dansade inte. Vi har sjungit sorgesånger, men ni grät inte. Johannes kom, och han varken äter eller dricker, och man säger: Han är besatt. Människosonen kom, och han äter och dricker, och då säger man: Se, vilken frossare och drinkare, en vän till publikaner och syndare! Men Visheten har fått rätt av sina barn."*

I sekler hade Israel väntat på "den Elia som skulle komma" och på Messias. Som bortskämda, tjuriga barn har folket betett sig. Försöker man leka fest vill de inte vara med. Leker man begravning duger inte det heller.

Johannes kom. Han fastade och levde återhållsamt – då kallade man honom besatt av en ond ande. Han dög inte för sin stränghets skull.

Jesus kom. Han åt och drack – då kallade man honom frossare och vindrinkare, som inte förstod att välja rätt sällskap, utan umgicks med publikaner och syndare.

Så finner den obotfärdige alltid ursäkter. Varken det ena eller andra passar. Och så hamnar man bland dem om vilka Jesus säger: *På dem uppfylls Jesajas profetia: "Även om ni hör skall ni inte förstå, och även om ni ser, skall ni inte se." Ty detta folks hjärta är förstockat. De hör illa med sina öron, och de sluter sina ögon, så att de inte ser med ögonen eller hör med öronen eller förstår med hjärtat och vänder om, så att jag får bota dem.* (Matt. 13).

Men Visheten har fått rätt av sina barn.

Denna världens visdom är dårskap inför Gud. Men Guds dårskap är visare än människor, 1 Kor. 1:25; 3:19.

Guds barn tror på Honom som är den fullkomliga Visheten. De ger honom rätt helt och fullt. Den enda, sanna visheten är att tro på Honom, som av nåd skänker syndare tro, förlåtelse och barnaskap.

Amen.